

எட்டுப் பதிவகக் கு றிர் மலாவும், சுதர சனும், கவிப் பிரியனும் என்னையும் அழதை திருக்கிறார்கள். நான் அப்படி எதுவும் சாதிக் கவில்லையே, அப்படியிருக்க என்னத்தலை எழுதுவது என்ற யோசனை ஒரு பற்றமும், நரேமின் மலை மறுபற்றமாய் சில நாட்கள் ஓடி விட்டன.

1 – அப்போது எனது அப்பா மருதானை புகையிரத நிலையைத் தில் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கென ஒதுக்கப் பட்ட ரெயில் வகேக் குச் சொந்தமான வீடு வத்தளையில் இருந்தது. கர்ப்பப் பையில் என்னசை சமுந்திரூந்த அம்மா தவறுதலாக வீழ்ந்ததில் மலே மாடியிலிருந்து இருந்து கீழ் மாடிக் குரிய படியில் உருளத் தொடங்கி விட்டா. கட்சைப் படியில் உருண்ட போது நினைவை இழந்து விட்டா. அதன் பலனாக அவசரமாக மருத்துவமனை.. அதே வகேத்துடன் பருத்தித்துறை வந்து சரேந்து மந்திகையில் தான் ஐந்தாம் பதிவகக் கு றிர் மலாவும், சுதர சனும், கவிப் பிரியனும் ஒரு மாதம் மச்சைத் தவிர வேறெந்த சத்தமும் இன்றி கண்ணாடிப் பெட்டிக் குள் இருந்திருக்கிறனே. உயிரோடு வாழ் வனோ, என்று அம்மாவும், அப்பாவும் மற்றைய உறவர்களும் மச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு இருந்திருக்கிறார்கள். 47வயதுகள் வரை வாழ்ந்து விட்டனே. அது சாதனைதானே.

2 – சனிக் கிழமை பெரியார் படம் பார்க்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அப்போதுதான் இது நினைவில் வந்தது. எங்கள் வீட்டில் அப்போதெல்லாம் எங்கள்க்குத் ஐந்தாம் பதிவகக் கு றிர் மலாவும், சுதர சனும், கவிப் பிரியனும் . சாதித்திமிர் என்பது எனது அம்மம்மா, பாட்டாவகக் கு மட்டுமன்றி எங்கள் ஊரான ஆத்தியபி மக்கள்க்கும் அதிகமாகவே இருந்தது. அந்தச் சிரட்டைப் பழக்கத்தை நிற்பாட்டி கிளாசில் தனீர் கொடுத்துனே.

3 – எனக்கு நினைவு தெரிந்து அவதானிக் கத் தொடங்கிய காலங்களில் (அறுபது, எழுபதுகளில்) மாதத்தில் மின்னூ நாட்கள் எங்கள் வீட்டுப் பெண்கள், அதாவது அம்மா, மாமிமார், சித்தி, பக்கத்து வீட்டுக் குஞ்சியம்மா... என்று பலரும் ஐந்தாம் பதிவகக் கு றிர் மலாவும், சுதர சனும், கவிப் பிரியனும் என்ற பட்டப் பெயரோடு தள்ளி வகைக் பட்டார்கள். சாப்பாடு கட்டி ண்டத்தகாதவர்கள் என்பது போல வெளியிலே கொண்டு போயக் கொடுக்கப் பட்டது. அந்த நரேத்தில் சாப்பிடத் தனிக்கோப்பை.

அப்பாச்சி வீட்டில் வெளியில் கரிக் கட்பியால் பெட்டி போட்டு அதற்குள் ள்தோன் மாமிமார் இருந்தார்கள்.

எங்கள் வீட்டில், அந்த மின்னூ நாட்களிலும் எனது அம்மா குசினிக் குள் போவதில்லை. அம்மம்மாதான் வந்து சம்பா. அம்மா குசினி வாசலில் வந்து நிற்க அம்மம்மா சாப்பாட்டைப் போட்டுக் கொடுப்பா. அம்மா ஒரு ஓரமாக விறாந்தலை நுனியில் இருந்து சாப்பிடுவா. அந்த நாட்களில் அம்மா சுவாமி அறகைக் குள் போக மாட்டா. அலுமாரிக் குள் இருக்கும் காசு தவேபை பட்டாலும் என்னையோ, அண்ணனையோ அனுப்பித் தான் எடுப்பா. கிணற்றில் தண்ணி அள்ள மாட்டா. வீட்டின் வெளி விறாந்தையில் தான் அந்த மின்னூ நாட்களும் படுக்கை. இது பற்றி நான் சின்னவளாக இருந்த போது பெரிதாகச் சிந்திக் கவில்லை. அதென்ன தொடமாட்டாள், எதையும் தொடக் கட்டாதோ என்ற களே விகள் எனக்க்குள் எழுந்திருந்தாலும், பெரிதாக அது பற்றி அலட்டிக் கொள்ளவில்லை.

ஆனால் எனது 12வது வயதில் என மூறாவது படிப்போது நான் விழித்துக் கொண்டேன். முதல் மூறாவது எட்டின்றே சாப்பாட்டை அம்மாவிடம் வாங்கிச் சாப்பிட்டேன். 'தீட்டு' என்று சொல்லி அம்மம்மா என்னிலிருந்து இரண்டடி தள்ளி நடந்த போது மெளனமாய் இருந்து எரிச்சல் பட்டேன்.

ஆனால் இரண்டாவது மூறாவது என்னால் அப்படி இருக்க முடியவில்லை. எனது வீட்டுக்குள் நான் போவதற்கு யாரும் கதாவிட்டு வளைப்பதை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. அதற்காக நான் சண்டை பிடிக்கவோ கடிப்பாடும் போடவோ இல்லை. அம்மாவிடம் பக்கவாக்கச் சொன்னேன். வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கும், வீட்டுக்கு வருபவர்களுக்கும் இதைப் பற்றித் தட்டிவது போல, திரியப் படுத்த வேண்டாமா? என்று தொடங்கி, இன்னும் சில கருத்துக்களையும் சொன்னேன். கூறிப்பாக "எனது வீட்டுக்குள்ளேயே அங்கு போகாமல், இங்கு போகாமல் என்னால் இருக்க முடியாது" என்பதையும் அம்மாவிடம் விளக்கினேன். அம்மாவின் சம்மதம் கிடைக்க முன்னரே பசித்த போது குசினிக் குள் போய் சாப்பிட்டேன். எனது வழமையான கட்டிலிலேயே படுத்தேன். அம்மா கொஞ்சம் சங்கடப் பட்டா. அம்மம்மாவைக் குத்திரிந்தால் வில்லங்கம் என்று பயந்தா. ஆனாலும் என்னைத் தடுக்கவில்லை. சில மாதங்களில் அம்மாவும் அந்த மயின்று நாட்கள் பற்றி யாரிடமும் சொல்லாமல் தானே குசினிக் குள் போய் சமைக்கத் தொடங்கி விட்டா.

மிகுந்த ஆச்சாரம் பார்க்கும் அம்மம்மாதான் இடையிடையே அம்மாவிடம் கட்டி "உவளென்ன மாசம் முழுகக் வீட்டுலாம் திரியிறாள். இவளுக்கு எல்லாம் ஒழுங்கா வாறதோ" என்று.

4 – ஊரில், சோறு தீத்துவதும், ஏடு தொடக்குவதும்... கோயிலில் தான் செய்யப்படும். கோயில் ஐயர்தான் முதலில் சோறு தீத்துவார். அவர்தான் ஏடு தொடக்குவதும். எனது முதல் இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் மூறாவது படிக்கோயிலிலேயே இவை தொடங்கப் பட்டன. 0000000000 00000000 000000000000 000000 00000000 00000000 00000000 00000000 00000000 00000000 00000000 00000000 00000000 00000000 00000000. இற்றை வரகைக்கும் எழுத்திலோ, பிப்பிலோ அவனுக்கு எந்தக் குறையும் இல்லை. ஒரு பத்திரிகை நிரப்பராக, எபிட்பிராக இருக்கிறான்.

5 – பாடசாலையில் மிகவும் கட்டித்தனமாக இருந்தனே. 0000000000 00000000 000000 00000000 00000000 00000000000000 000000 000000 000000 000000 000000000000 00000000000000000000. 000000000000 **Algebra** 00000000 00000000000000, **Geomtry** 00000000 **100** 00000000000000 0000000000.

இத்தனை இருந்தும், ஒரு ஆர்க்கிரிக் ஆக வரும் எனது எண்ணத்தையே மட்டும் மல்லாது, எனது அம்மா, அப்பாவின் கனவையும் காதலுக்காகத் தடுக்கி எறிந்தனே. இந்த சாதனைக்காக நானே வருந்தியிருக்கிறேன். (இப்போது வருத்தம் இல்லை. பிள்ளைகளை சீராக வளர்த்து விட்டேன் என்ற பெருமையை இரூக்கிறேன்.)

5 – சின்ன வயதிலேயே காதல் திருமணம். அம்மா, அப்பாவின் சம்மதத்தைப் பெற நிறையைப் போராட வேண்டி இருந்தது. போராட்டம் என்பதை விட சகிப்புத்தன்மை அவசியமாயிருந்தது. பச்சு, அபி.. எல்லாம் வாங்கினேன். என்றைக்கும் அடிக் காத அப்பாவிடம் கட்டி முதலும் கடைசியுமாக காதலுக்காக ஒரு அடி வாங்கினேன். அது வாழ்நாள்க்கும் மறக்காத அபி.

ஆனால் திருமணத்தின் போது தாலி வணை டாமென்று சொல்லி விட்டனே. பெரிய புரட்சி செய்கிறனே என்ற எண்ணம் எதுவும் இருக்கவில்லை. 000000 000000 000000000000000000. 00000 0000000000000000 00000 00000000 0000000000. 0000000 00000000 0000 0000000000000000. அம்மா, அப்பாவும் பெரிய தடவைகள் எதுவும் சொல்லவில்லை. இன்றை வரகைக்கும் தாலி கட்டவில்லை.

6 – [17வயதிலேயே மூத்த குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தனே](#). இந்த வயதில் எப்படிப் பெற்றெடுக்கப் போகிறாள் என்று எங்களிற்கு கிழவிகள் அவலாய் மென்றார்கள். அக்கறையோடு கததை தார்கள். அம்மா தந்த புத்தகங்களையும், தரையமான வார்த்தைகளையும் பெரிதும் நம்பினனே. எந்தப் பிரச்சனையுமின்றிய சுகப்பிரசவமே.

7 – பனோ பிடித்து எழுதத் தொடங்கிய காலத்திலேயே அப்பா தந்த டயறியில் எனது அன்றாட உணர்வுகளை எழுதத் தொடங்கினனே. அப்போதிரந்து நான் எதையாவது தினமும் எழுதிக் கொண்டிருந்தாலும், 00000 0000000000000000 **1975**0000 000000000000. அதை **1981**இல் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கட்டட்துத்துக்கு அனுப்பி வைத்தனே. உடனேயே அது ஒலிபரப்பானது. அன்றிலிருந்து ஊடகங்கள்க்கு எனது ஆக்கங்களை அனுப்பத் தொடங்கினனே. அந்த நாட்களில் எனது கவிதையோ, கட்டுரையோ அன்றி விமர்சனமோ வளி வராத நாட்களே இல்லையென்று சொல்லுமளவுக்கு எழுதித் தள்ளினனே. எனக்கென ஒரு ரசிகர் பட்டாளமே இருந்தது. பாராட்டுக் கடிதங்கள் இந்தியாவிலிருந்து கட்ட வந்து குவிந்தன. இரண்டு பெரிய சட்டகஸே நிறைய கடிதங்கள் வைத்திருந்தனே. (இந்திய இராணுவத்தினர் **1989**இல் அவகளை எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு போய் விட்டார்கள்.)

8 – இன்று இணையத்திலும் எழுதுகிறனே. எல்லோரையும் போல எனக்கெனச் சொந்தமாக இணையத்தளம், வலைப்பதிவு என்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறனே.

பிள்ளைகளுக்கும் திருமணமாகி, பரேப்பிள்ளைகளுக்கும் கொஞ்சுகிறனே. முபிந்தவரை தவேபை படுகின்ற எல்லோருக்கும் உதவி செய்து கொண்டு, அமதியாக வாழ வண்டும் என்பதே விருப்பம்.

கடவுள் நம்பிக்கை இல்லை. சின்னவயதில் இருந்தது. அம்மாவோடு சரேந்து விரதங்களும் பிடிப்பனே. இப்போது இல்லை. கோயிலுக்கும் சிலைவதில்லை. மற்றவர்களைத் துன்புறுத்தாமல், மற்றவர்களுக்கும் தீங்கு செய்யாமல் வாழ்வது கோயிலுக்குச் சிலைவதை விட நல்லது என நின்கைகிறனே. அதற்காக கடவுள் நம்பிக்கை உள்ளவர்களை தடுப்பதும் இல்லை. மதங்களைத் தீற்றுவதும் இல்லை. ஆனால் ஒவ்வொரு மதத்திலும் உள்ள மட்டக் கொள்கைகளை முற்றிலுமாக வறெறுக்கிறனே.

இவையெல்லாம் பெரும் சாதனைகள் என்று நான் சொல்லவில்லை. இவகளை விடப் பெரிதாக நான் எதையும் சாதிக்கவும் இல்லை.

000000000000
12.7.2007

Post a Comment

[நசேசு கும்மார்](#) said... சந்திரவதனா,

படிக் கப் படிக் க ஆச சரியமாகவும் , சந்தோஷமாகவும் , பரமமயமாகவும் இருக்கிறது.

[Thursday, July 12, 2007 3:14:00 pm](#) [நசேசு கும்மார்](#) said...

இன்னொரு விஷயமும் நினவைக்கு வருகிறது.எனது நண்பர் ஒருவர் , இப்போது பல ஆண்டுகளாக இந்தியாவை வளையே வசித்து வருபவர் , பசேசுக் கொண்டிருந்தபோது உங்களது பதிவு ஒன்றில் பிசனிக் காய் சாப்பிட்டால் எதோ ஒரு உடல் உபாதை/நோய் குணமாகும் என்று எழுதியிருந்தீர்களாம் , அவரும் சாப்பிட்டுப் பார்த்திருக்கிறார் . பிரச்சினை சரியாகிவிட்டது. என்னிடம் ஆச்சரியப்பட்டு சொல்லிக்கொண்டிருந்தார் .

அதே போல, உங்களது குழந்தைப்பறே சம்பந்தமான பதிவுகளை மூன்பு எனது தோழியொருவர் படித்து நிறைய திரிந்து கொண்டேன் என்றார் .

தொடர்ந்து எங்களுக்காக எழுதிக்கொண்டிருங்கள் .

அன்புடன் ,

நசேசு கும்மார் .

[Thursday, July 12, 2007 3:18:00 pm](#) [ஜெஸிலா](#) said...

2-வது பிடித்திருந்தது. 3 வளையிடயைக் கருத்து சொல்லியிருக்கிறீர்கள் , 12 வயதிலயே அம்மாவைக் குபுத்திமிதி. தாலி கட்டாத திருமணம் . எட்டும் இனிப்பாக இருந்தது.

[Thursday, July 12, 2007 3:40:00 pm](#) [வவ்வால்](#) said...

சந்திரவதனா!

அரமயை வளையிடயை , அலங்காரம் அற்ற ஒரு பதிவு!

[Thursday, July 12, 2007 4:05:00 pm](#) [மலநாடான](#) said...

சந்திரவதனா!

நிறைவாக, இருந்தது.

[Thursday, July 12, 2007 10:41:00 pm](#) [G.Ragavan](#) said...

Written by சந்திரவதனா

Tuesday, 11 October 2016 09:51 - Last Updated Wednesday, 12 October 2016 09:37

சந்திரவதனா, நீ ண்ட நாட்கள் கழித்து உங்கள் பதிவரைப் பதிக்கிறேன். நல்ல பதிவானது. அராமலா. நல்லதைத் தான் செய்திருக்கின்றீர்கள். கண்டிப்பாக நிம்மதியாக இருக்கலாம். :)

[Thursday, July 12, 2007 11:18:00 pm](#) [சுதர்சன்.கோபால்](#) said...

பதிக்க ஆச்சரியமாகவும், சந்தோஷமாகவும், பெருமையாகவும் இருக்கிறது. அடிக்கடி எழுதுங்கள்...

உங்களையெழுந்தது எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது...

பதிவுக்கு நன்றிகள்...

[Friday, July 13, 2007 1:00:00 am](#) [மணியன்](#) said...

எண்ணத்தில் எழுந்த எதிர்ப்புகளுக்கு எழுத்தில் மட்டுமே வடிகாலத்தை தடாமல் செயலிலே காட்டியதற்கு பாராட்டுக்கள் !!
எளிமையான மிகவும் வெளிப்படையான பதிவு. வாழ்த்துக்கள் !!!

[Friday, July 13, 2007 3:18:00 am](#)
[ramachandranusha](#) said...

சந்திரா,
// மற்றவர்களைத் துன்புறுத்தாமல், மற்றவர்களுக்குத் தீங்கு செய்யாமல் வாழ்வது கோயிலுக்குச் செல்வதை விட நல்லது என நினைக்கிறேன். அதற்காக கடவுள் நம்பிக்கை உள்ளவர்களை தடுப்பதும் இல்லை. மதங்களதைத் திறுறுவதும் இல்லை. ஆனால் ஒவ்வொரு மதத்திலும் உள்ள மட்டக் கொள்கைகளை முற்றிலுமாக வெறுக்கிறேன் //
இதுதான் நானும் கடப்பிடிக் கும் நாதீ க வாதம் :-)

பதினாறு வயதில் நீங்கள் எழுப்பிய புரட்சிகரலின் எதிரொலி எப்படி இருந்தது? தாலி வணடாம் என்றதற்கு உங்க கணவன் மற்றும் புகுந்த வீட்டில் எப்படி ரியாக்ட் செய்தார்கள் கொஞ்சம் விவரமாய் நேரமிருக்கும் பொழுது சொல்லுங்களேன். அது என்ன பச்சணி வதைத்தியம்?

[Friday, July 13, 2007 8:16:00 am](#) [Chandravathanaa](#) said...

நன்றி உஷா.

தாலி விடயத்தில் எனது கணவரும் எனது கருத்தோடும் ஒத்துப் போனார். பிரச்சனை இருக்கவில்லை.
ஆனால் மாமி அதாவது எனது கணவரின் தாயார் (தந்தை, எனது கணவருக்கு 7வயதாக இருக்கும் போதே இறந்து விட்டார்) கொஞ்சம் சங்கடப்பட்டார். அவருக்கு அதில் திருப்தி இருக்கவில்லை. கணவரின் ஆண் சகோதரர்களுக்கும் அவ்வளவு பிரச்சனையாக அது தெரியவில்லை. கணவரின் அக்கா கொஞ்சம் அதிருப்திப்பட்டா.

Written by சந்திரவதனா

Tuesday, 11 October 2016 09:51 - Last Updated Wednesday, 12 October 2016 09:37

பல வருடங்களாக மாமி "தாலி கட்டுங்கள். மரியாதை இல்லலை." என்று சொல்லிக் கொண்டே இருந்தா.

1992இல், 6 வருடங்கள் கழித்து மாமியை நியமிக்க சிலாந்தில் மீண்டும் சந்தித்த போதும் தாலி போடச் சொன்னா. "தாலி இருந்தால் தான் பண்ணைக்கு நல்லது" என்றும் "கணவனுக்கும் நல்லது" என்றும் சொன்னா. அதற்கு நான் "உங்கள் மகனை நான் நெஞ்சில் சும்மக்கிறேன். அதற்கு தாலி தேவையில்லை. தாலியை மதிப்பதை விட அவரை நான் மதிக்கிறேன். அவரின் மலே அன்பு வடைபதற்கு தாலி சாட்சியாகத் தேவையில்லை..." என்று சிலவற்றை மனமையான முறையில் சொன்னேன். அன்றிலிருந்து மாமி தாலி பற்றிக் கேட்பதே இல்லலை. என்னோடு பிரியமாகவே இருக்கிறா.

எனது கொள்கைகளை எனது கணவரின் சகோதரர்களும் மதிக்கிறார்கள். முன்னரையும் விட இப்போது இன்னும் அதிகமாக மதிக்கிறார்கள்.

[Friday, July 13, 2007 8:36:00 am](#) [Nirmala](#) said...

நன்றி சந்திரா... வாசிக்க நிறைவாக இருந்தது.

[Friday, July 13, 2007 10:01:00 am](#) [பத்மா அர்விந்த்](#) said...

சந்திரவதனா
நிறைவான ஒரு பதிவு.

[Friday, July 13, 2007 12:44:00 pm](#)
[Chandravathanaa](#) said...

உஷா,
இதுதான் பிச்சணி வதைத்தியம்.
<http://maruththuvam.blogspot.com/2006/10/blog-post.html>

[Sunday, July 15, 2007 1:41:00 am](#)
[அமுதன்](#) said...

திரும்பி.சந்திரவதனா அவர்களே,

வெகுவாகக் கவரும் அருமையான எழுத்துக்கள்.

ஈழத்தில் உள்ள வலடைபதிவாளர்களை ஒன்றாகச் சேர்க்க வேண்டும் என்றும், உங்களையே போன்றோரின் கருத்துக்களையும், எண்ணங்களையும் எழுத்தாள் நம்மவர்களிடம் பகிர்வதை வேண்டும் என்றும் விரும்புகிறேன்.

உங்கள் கருத்தை எதிர்பார்க்கிறேன்.

நன்றி.

அமுதன்

[Thursday, July 19, 2007 9:37:00 am](#) [Chandravathanaa](#) said...

நன்றி அமுதன்,

உங்கள் எண்ணம் நிறைவேற வாழ்த்துக்கள்
என்னாலான ஒத்துழைப்புக்களை எப்போதும் தருவனே

[Friday, July 20, 2007 10:13:00 am](#) Anonymous said...

நிறைவான பதிவு சந்திரவதனா.

ஓரு களேவி.

வன்னியில் நடந்த சந்திப்பு உங்களின் மூதன்மையான எட்டுக்குள் வராதா?
அல்லது சமகாலத்தகை கருத்திற்கொண்டு தவிர்த்தீர்களா?

[Friday, July 20, 2007 11:05:00 am](#) [மாயா](#) said...

நிறைவான ஓரு பதிவு

நன்றி

[Sunday, August 05, 2007 11:51:00 am](#) [கார்பரன்](#) said...

மிகவும் யதார்த்தமான கட்டுரை. ஆத்தியடியை சகைக்கிளில் அடிக்கடி மாணவ
பரவத்தில் கடந்த ஞாபங்கள். நான் புலொக்கிற்கு புதிது. ஆனால் தடே தடே
வாசிப்புதுண்டு. உங்கள் எழுத்துநடை மிகவும் நன்றாக இருக்கின்றது. எனக்கு நேரம்
கிடகைகும் போது கிறுக்குவதுண்டு. வந்து வாசித்து குறை நிறை சொல்லுங்களோ.

நன்றிகள்

[Monday, August 27, 2007 11:52:00 pm](#)